

[Ib Christensen.]

Bent Rold Andersen, i dagbladet Børsen i dag udtaler følgende:

»Ved en fastfrysning af værdistigningen i fast ejendom som en offentlig prioritet kan vi f.eks. øge forståelsen for indkomspolitikken hos dem, der ikke ejer fast ejendom«.

Det er jo altid et skridt i den rigtige retning. Man fraråder lånerationering og kapitalstyring, men her anviser overvismanden jo altså en vej.

Et andet spørgsmål, som bør drages frem, er dette, at det ikke blot er lønindkomsterne, der spiller en rolle for erhvervslivets omkostninger. Det drejer sig også om renten, hvor det jo er oplyst, at mens det koster 73.000 kr. i lønomkostninger at etablere en ny arbejdsplads, så er renteudgifterne 60.000 kr. Mens lønomkostningerne så nogenlunde svarer til de lønomkostninger, der er i lande, vi kan sammenligne os med, så er renteomkostningerne på det dobbelte beløb. Derfor er det et meget vigtigt spørgsmål at gennemføre en økonomisk politik, der kan bringe renten ned, og det kan et effektivt indgreb mod de værdistigninger, der finder sted på jord, således som altså også overvismanden erkender kan være nyttigt i situationen. Kapitalvindingsskat bliver overvæltet på køberne, og vi ved, hvor tungt politisk det i øvrigt er at komme igennem med noget sådant, og det er heller ikke en hensigtsmæssig form.

En løbende beskatning på jordbesiddelse må være den vej, der kan stoppe jord- og ejendomspriserens himmelflugt, hvad i øvrigt mange uafhængige økonomer er talsmænd for. De er stærke kritikere af den politik i de senere år, som regeringen har ført, og som går ud på at svække jordbeskatningen her i landet. Det er jo senest sket i forbindelse med forringelsen af den amtskommunale grundskyld. Jo højere en offentlig prioritet, der er i jord, jo lavere vil priserne være. Det vil betyde, at i samme omfang man forøger jordbeskatningen, vil kapitalen søge sig placeret i erhvervslivet, som i øjeblikket kun kan afkaste rundt regnet en tredjedel eller så af det, kapitalplacering i jord og fast ejendom kan give.

En sådan ny jordpolitik kan lette generati-onsskiftet, og også derom kan man finde interessant materiale i vismændenes rapport, bl.a. om, hvordan de forskellige generationer må bære byrden forskelligt.

En form for statsgrundskyld eller grundstigningsskyld må trænge sig ind i billedet som led

i en helhedsløsning af vore økonomiske problemer.

Der har været talt om importrestriktioner som et instrument, men dér må vi sige fra, for det vil jo blot betyde, at man genoptager de sørgelige erfaringer fra 1930'erne, hvor landene førte krig med hinanden med det resultat, at fattigdommen eksporteredes, og at krisen blev fordybet og forlænget. Der er også fare for, at andre lande vil foretage repressalier, og derfor er denne vej ikke farbar, rent bortset fra de internationale bindinger vi har over for EF, som vi ikke tager så særlig tungt, må jeg indrømme, men så over for EFTA og ikke mindst vores egen selvforståede interesse i ikke at fordyre omkostningsniveauet her i landet.

Spørgsmålet om såkaldte selektive afgifter på biler eller på olie har endvidere været fremme. Vi ved, at det vil fordyre vareproduktionen, det vil fordyre transportudgifterne enormt. Dertil kommer, at andre selektive afgifter, f.eks. på spiritus og tobak vil forstærke tendensen til smugling. Også dér kommer EF-bindingerne ind. Den vej forekommer heller ikke særlig attråværdig ud fra disse synspunkter.

Dertil kommer, at disse selektive tilskud i form af kreditstøtte, i form af særlig lave renter, i form af støtte til arbejdspladser osv., jo bliver betalt af erhvervslivet selv; der sker altså en omfordeling. Når vismændene oven i købet må konstatere, at under indtryk af EF-bindinger kan vi ikke så godt lave nogle ordninger, som ikke både kommer hjemmemarkedets erhverv, eksporterhvervene og de importkonkurrerende erhverv til gode, så kan man se, at heller ikke denne vej er særlig genial. Vi har de sørgeligste erfaringer inden for værftindustrien, inden for landbruget, inden for byggeriet med overproduktion og kapitalisering o.lign. ved hjælp af sådanne selektive indgreb, så heller ikke det er altså lykken.

Det er en momsforhøjelse heller ikke, fordi den jo efter de beregninger, der er foretaget, vil sende 25.000 flere ud i arbejdsløshed, rent bortset fra inflationsvirkningen. Højere indkomstskatter er der endnu ikke nogen af ord-førerne, der har taget til orde for, og jeg håber heller ikke, at det vil ske.

En vej, man også kan gå, er rimeligt omfattende, men socialt forsvarlige besparelser. Jeg har en kommentar i den anledning til hr. Gert Petersen, der kom med den forbløffende udtalelse, at retsforbundet konsekvent har fulgt